

i Grunden ikke vidste, hvad Nytte den skulde være til. Jeg skal med et Par Ord sige det, og jeg tror, at jeg kan gjøre det kortest ved at anvende en Sammenligning, der ganske vist som alle Sammenligninger vil halve en lille Smule, men ikke mere, end at den vil strække til, til at tydeliggjøre Udvalgets Mening om denne Foranstaltning. Det vil vist ikke kunne benægtes, at Stamtavler have deres store og ubetingede Nytte for en rationel Husdyravl; men det kan lige saa lidt bestrides, og det vides ikke mindre af den ærede Minister, at der drives megen HUMBORG med disse Stamtavler, at de langtfra give tilstrækkelig Sikkerhed for deres Værd, og for, at de virkelig sige det om Dyrene, som bør siges. Nu forholder det sig her paa samme Maade, som ved alle Panteobligationer, der gaar mellem Mand og Mand, de kunne udstedes af Pantets Eier, uden at at man har Sikkerhed for, at de virkelig have det Pant, de angive, og at der ikke er givet samme Pant 2, 3, 4 Gange forud. Men derfor har man en Panteobligation, idet kun en Udskrift af Pantebogen eller en Paategning paa selve Obligationen fra Pantekontoret giver Sikkerhed for, hvilket Pant der ydes. Paa samme Maade maatte man af Statsstambogen kunne faae en Paategning paa Stamtavlen om, at denne er i Overensstemmelse med den første. Det er for at give Stamtavler nogen Paalidelighed og Sikkerhed, at Udvalget har ønsket en Statsstambog, og til den ærede Ministers Henvisning til, at der gennem visse Foreninger er oprettet nogle Stambøger, f. Ex. i Sjælland, skal jeg bemærke, at saa værdifulde disse kunne være og i en vis Henseende ogsaa tjenlige til at støtte Stamtavlerne, saa ere de afsluttede, hvorimod Statsstambogen skulde være ført løbende, saa at enhver god Stamtable kunde verificeres gennem Statsstambogen. — Om en anden, nemlig den sidste, af de Henstillinger, Udvalget har tilladt sig at henvende Opmærksomheden paa, Vættelse og Forbedring af Affættning og Transportforholdene for Husdyrs Produkter, udtalte den ærede Minister sig med en vis Modsigelse og sagde, at det jo slet ikke er noget Nyt. Nei, det er sandt, og Udvalget har netop i sin Betænkning henvist til, at det ikke er noget Nyt, men at Staten allerede i Midten af Aarhundredet har søgt at aabne nye Affættningstidder for Husdyrbrugets Produkter, sørget for at lette Transporten og Affættningen, at den har bygget nye Stibe; det var ren og pur Statsdrift. Det er altsaa langt fra, at Udvalget har villet betegne dette som noget Nyt, ligesaa lidt som nogen eneste af de andre Foranstaltninger; man

har tværtimod villet støtte sig paa, at det var tilbørlig gamle og velkendte Ting, og netop det, at det er gamle og berettigede Forordninger, har gjort, at man har troet at kunne med saa meget større Styrke fremføre dem.

Den høitærede Formand lod ved Forhandlingens Begyndelse falde en lille Ytring om, at Afstemningen selvfølgelig let vilde kunne give et saadant Resultat, at redaktionelle Forandringer maatte foretages i Lovforslaget inden 3die Behandling, en fuldstændig berettiget Ytring, som saa nær. Denne Ytring greb imidlertid den høitærede Minister og brugte den uden den af Formanden givne Forudsætning, idet han udtalte, at selv om Udvalgets Ændringsforslag bleve vedtagne, ganske som det ønskede det, vilde Lovforslaget ikke desto mindre trænge til et skarpt Gjennemsyn, og han vilde sørge for, at det skete. Heri ligger jo en ligesom og direkte Beskyldning mod Udvalget og særlig mod dets Ordfører for utilbørlig Sjufseri. Jeg vil imidlertid strax paa Forhaand fritage mine ærede Kolleger i Udvalget for alt Ansvar i saa Henseende. Det hele Ansvar rammer mig, og jeg maa da sige, at jeg har ikke en, men flere Gange ladet Lovforslaget med tilhørende Ændringsforslag gjenmeengaa et skarpt Gjennemsyn, men det forhindrer jo ikke, at den ærede Ministers Gjennemsyn kan blive end skarpere, og at det er muligt, at han har fundet og kan finde Mangler, der maa afhjælpes, selv om Vedtagelsen af Ændringsforslagene sker, saaledes som Udvalget ønsker det. Jeg tror imidlertid, at han overfor en saadan direkte og ganske sikkert krænkende Beskyldning for Sjufseri havde skyldt baade Thinget, Udvalget og dets Ordfører at bilægge den med Beviser ved blot at nævne nogle enkelte Punkter, hvor det er Tilfældet

Formanden: Jeg tror rigtignok, at den ærede Ordfører lægger altfor megen Vægt paa den Ytring, som den ærede Minister lod falde i Gaar, og som ikke havde den alvorlige Betydning, som den ærede Ordfører synes at tillægge den. At et Lovforslag af den Bestaaenhed som det foreliggende, med en saa stor Mængde og saa komplicerede Ændringsforslag overhovedet kan trænge til et omhyggeligt Efterblik, navnlig fra Regeringens Side, er Noget, som er saa naturligt, at man ikke maa være altfor om overfor en Bemærkning derom. Den maa man finde ganske naturlig, og der er ingen Anledning til at tale derom i den Retning, som den ærede